

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. H.,** zast. Mgr. et Mgr. Zbyňkem Vašinkou, advokátem se sídlem tř. T. G. Masaryka 1129, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2013, č. j. MSK 62011/2013, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR,** se sídlem Čerčanská 12, Praha 4, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2015, č. j. 22 A 68/2013 - 60,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti žalobce **se zastavuje**.

II. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2015, č. j. 22 A 68/2013 - 60, **se** ke kasační stížnosti žalovaného **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Jak žalobce, tak žalovaný napadli svými kasačními stížnostmi shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2013, č. j. MSK 62011/2013, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 28. 12. 2012, č. j. MMFM 142386/2012. Posledně zmíněným rozhodnutím byla dodatečně povolena stavba silnice I/48 Frýdek-Místek – Dobrá, obchvat (D 190 – místní komunikace VIII, D 204 – nadjezd v km 4,605, D – 308 odvodnění MK VIII), a bylo povoleno užívání stavby.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že mu žalovaný dne 6. 8. 2013 předložil textovou část správních spisů, nikoli však jejich grafickou část. Ze žádné z listin ve spise nebylo možno zjistit, v čem spočívají odchylky

skutečného provedení stavby od stavby povolené původním stavebním povolením, tj. rozhodnutím Obecního úřadu Dobrá ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko. Krajský soud proto usnesením ze dne 11. 8. 2015, č. j. 22 A 68/2013 - 51, vyzval žalovaného a Magistrát města Frýdek-Místek k předložení dokumentace skutečného provedení stavby. Ta byla soudu předložena dne 17. 8. 2015. Jednalo se však o prostou dokumentaci provedení stavby bez zřejmého vyznačení odchylek skutečného provedení stavby od původního stavebního povolení. Z tohoto důvodu opětovně krajský soud vyzval usnesením ze dne 2. 9. 2015, č. j. 22 A 68/2013 - 54, žalovaného a Magistrát města Frýdek-Místek k doplnění spisu o dokumentaci stavby objektů D 190, D 204 a D 308, jak byly povoleny rozhodnutím Obecního úřadu Dobrá ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko. Současně žalovaného poučil, že nebude-li výzvě vyhověno, zruší napadené správní rozhodnutí.

[3] Dokumentaci požadovanou ve druhé výzvě krajský soud neobdržel, proto bez jednání napadené správní rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Obsah kasačních stížností

[4] Žalovaný ve své kasační stížnosti uvedl, že k posouzení toho, zda je dodatečně povolovaná stavba v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, je dostatečným podkladem mj. „prostá" dokumentace skutečného provedení stavby, kterou měl krajský soud k dispozici. Krajský soud měl posoudit, zda stavba splňuje kritéria pro její dodatečné povolení, když se nejedná o změnu stavby před jejím dokončením, u čehož je vyžadován popis změn a jejich porovnání se stavebním povolením a projektovou dokumentací.

[5] Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že speciální stavební úřad shromáždil dostatečné množství podkladů, které mu umožnily posoudit, zda je stavba v souladu s veřejným zájmem a splňuje i další stanovené podmínky. Dle názoru žalovaného měl soud k dispozici kompletní spisovou dokumentaci a měl o podané žalobě rozhodnout. Z dikce zákonných ustanovení vyplývá, že režim povolování staveb se liší od režimu dodatečného povolení stavby již vybudované.

[6] Obecní úřad Dobrá jako stavební úřad rozhodl o umístění stavebních objektů D 190 a D 204, v odůvodnění konstatoval, že umístění staveb je v souladu s územním plánem obce Dobrá i sídelního útvaru Frýdek-Místek a vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu. Otázkou rozporu s územním plánem se zabýval krajský soud ve svém rozsudku ze dne 7. 9. 2000, sp. zn. 22 Ca 492/1999, a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. 4 As 22/2003. Nejvyšší správní soud akceptoval, že stanovení trasy předmětné veřejně prospěšné stavby v územním plánu obce Dobrá nevylučuje alternativní řešení. Pokud byly některé stavební objekty umístěny v obou výše uvedených územních rozhodnutích rozdílně, neznamená to rozpor s územním plánem.

[7] Odvolací námitky, které žalovaný posuzoval, lze rozdělit do dvou okruhů. První okruh tvoří námitky umístění stavebních objektů v rozporu s územním plánem. Zde

žalovaný odkázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu, který rozpor s územním plánem neshledal. Druhý okruh tvoří námitky realizace stavby v rozporu se stavebním povolením. Skutečnost, že stavba byla realizována v rozporu se stavebním povolením, byla důvodem k zahájení řízení o odstranění stavby. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby však není posuzování původního stavebního povolení, jehož podmínky stavebník porušil.

[8] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal blanketní kasační stížnost i žalobce. Aniž by ji jakkoli doplnil, vzal ji podáním ze dne 4. 12. 2015 v celém rozsahu zpět.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti správního orgánu

[10] Žalobce se ztotožňuje s postupem krajského soudu, který rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, i když si klade otázku, zda soud neměl využít možnosti uložení sankce za neuposlechnutí výzvy soudu a donutit tak žalovaného k doplnění podkladů pro rozhodnutí. S ohledem na nepřiměřenou délku správního řízení by se mu to jevilo příhodnějším.

[11] Dle žalobce žalovaný v kasační stížnosti hovoří pouze o nepodstatných odchylkách skutečného provedení stavby od původního stavebního povolení. Jde o zcela nepravdivou argumentaci, neboť stavba byla v rozporu se stavebním povolením realizována na místě více než 600 m vzdáleném, nadto v zóně pro bydlení, tedy v rozporu s územně plánovací dokumentací. Žalobce je přesvědčen, že „*veřejný zájem jednotlivce*“ požívá stejné ochrany jako zájem širší veřejnosti, čímž reaguje na tvrzení o společenské potřebě realizované stavby.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Vzhledem k tomu, že žalobce vzal svoji podanou kasační stížnost zpět, Nejvyšší správní soud zastavil řízení o jeho kasační stížnosti na základě § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[13] Kasační stížností žalovaného se však Nejvyšší správní soud blíže zabýval. Přitom nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Za žalovaného jako stěžovatele jedná v řízení o kasační stížnosti jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Okolnosti nynějšího případu jsou následující. Obecní úřad v Dobré jako stavební úřad vydal dne 16. 3. 2000 stavební povolení č. j. SÚ 72a/00-330/Ko, které se dle doložky

právní moci stalo pravomocným dne 26. 4. 2000. Stavební povolení se týkalo stavby objektů silnice I/48 Frýdek-Místek – Dobrá obchvat, mezi něž byly zařazeny mj. objekty D 190 – místní komunikace VIII, D 204 – nadjezd v km 4,605, D – 308 odvodnění MK VIII. Následně probíhalo kolaudační řízení, přičemž kolaudační rozhodnutí uvedeného obecního úřadu ze dne 8. 7. 2004, č. j. SÚ 426-a/2004-330/Ko, na vyjmenované objekty bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 12. 2004, č. j. DSH/12210/04/Kr, a věc byla vrácena Obecnímu úřadu Dobrá. Důvodem pro zrušení kolaudačního rozhodnutí byla mj. odchylná realizace stavby od řešení schváleného ve stavebním řízení (při realizaci objektu D 190 došlo k vypuštění komunikace kolem Černého potoka a další dílčí změny). V návaznosti na tato zjištění došlo k zahájení řízení o dodatečném povolení stavby uvedených objektů. V průběhu času sice bylo vydáno několik dodatečných stavebních povolení, ta však byla zrušena. Věc posléze dospěla do stavu, kdy Magistrát města Frýdek-Místek vydal rozhodnutí ze dne 28. 12. 2012, č. j. MMFM 142386/2012, kterým dodatečně povolil stavbu objektů D 190, D 204 a D 308. Odvolání proti tomuto dodatečnému stavebnímu povolení žalovaný zamítl rozhodnutím, které bylo napadeno před krajským soudem v řízení, z něhož vzešel nyní napadený rozsudek krajského soudu.

[15] Důvodem, pro který krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, bylo nepředložení grafické dokumentace stavby objektů D 190, D 204 a D 308, jak byly povoleny rozhodnutím Obecního úřadu Dobrá ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko. Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s odůvodněním, že pro nepředloženou část spisu nelze rozhodnutí přezkoumat. Tomu v kasační stížnosti oponuje žalovaný, který má za to, že nepředložení grafické dokumentace zmíněných staveb soudní přezkum neznemožnilo.

[16] K výkladu § 76 odst. 1 s. ř. s., na který při zrušení rozhodnutí žalovaného odkazoval krajský soud, se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84 (publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS; dostupné též z www.nssoud.cz). V bodech 15. a 16. svého usnesení rozšířený senát uvedl: „*Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídit jednání, a to proto, že by to bylo nadbytečné a neekonomické, neboť soudu je ze spisu či z rozhodnutí dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno. Neznamená to ovšem, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námitky. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady.* […] *Směřují-li tedy žalobní námitky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. Nesměřují-li však žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl.*“

[17] Pro posouzení, zda mohl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepředložení grafické dokumentace stavby objektů D 190, D 204 a D 308, jak byly povoleny rozhodnutím Obecního úřadu Dobrá ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko, je rozhodné, zda nepředložení uvedené dokumentace bránilo přezkumu žalobních námitek.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze žalobních námitek přímo nepoukazovala na otázku, do jaké míry se skutečně realizovaná stavba odchylovala od původního stavebního povolení ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko. Je sice pravda, že za situace, kdy došlo před zahájením prací k vydání (řádného) stavebního povolení, přichází v úvahu vydání dodatečného stavebního povolení k realizované stavbě tehdy, když byla taková stavba fakticky zbudována v rozporu s původním (řádným) stavebním povolením. Jak v § 88 odst. 1 písm. b) již zrušeného zákona č. 50/1976 Sb., tak v § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., se totiž v souvislosti s odstraňováním nepovolených staveb a jejich dodatečným povolováním hovoří o stavbách zbudovaných v rozporu se stavebním povolením, resp. jiným zákonem předvídaným správním aktem umožňujícím zbudování stavby. Žalobce však před krajským soudem vůbec nezpochybňoval, že stavba byla zbudována v rozporu s původním (řádným) stavebním povolením. Naopak, v žalobě výslovně na straně 4 dole uvedl: „*V řízení je nepochybné, že stavba byla zřízena bez stavebního povolení, respektive v rozporu se stavebním povolením.*“ Zbudování stavby v rozporu s původním stavebním povolením nebylo před krajským soudem tudíž vůbec sporné.

[19] Krajský soud výslovně nepoukazoval na žádnou žalobní námitku, kterou by bez nedodané dokumentace nemohl posoudit. Dle napadeného rozsudku ze správních spisů, jak byly předloženy, nebylo zřejmé, co bylo předmětem řízení – v čem spočívaly odchylky skutečného provedení stavby od stavebního povolení ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko. Zdejší soud již výše objasnil, že existence rozporů mezi skutečně provedenou stavbou a původním stavebním povolením nebyla žalobcem zpochybněna.

[20] Vzhledem k tomu, že krajský soud nepoukázal konkrétně na některou ze žalobních námitek, kterou by nemohl bez grafické dokumentace původního stavebního povolení posoudit, a ani blíže nerozvedl, pro posouzení jaké právní otázky by byla zmíněná dokumentace nezbytná, mohl Nejvyšší správní soud pouze prověřit, zda je či není z textu některé ze žalobních námitek *na první pohled* bez nutnosti bližšího odůvodnění zřejmé, že její vypořádání není možné bez nedodané dokumentace. Žádnou takovou žalobní námitku však nenalezl.

[21] V části A) žaloby se námitky uvedené v bodech 1), 4), 5), 6), 7) a 8) týkají skutečného provedení stavby [stoku srážkových vod na pozemek žalobce – bod 1); skrývky orničních vrstev půdy a terénních úprav – bod 4); přespádování pozemků u severní části nadjezdu – bod 5); poškození domu žalobce vibračním hutněním – bod 6); umístění objektu SO 190 na pozemku, o němž žalobce tvrdí, že k němu neměl stavebník žádné právo – bod 7); tvrzení, že stavbou nadjezdu je ztížena stavba dvou rodinných domů, kterou předpokládal územní plán – bod 8]. Námitka v části A) bodu 2) žaloby směřovala k tomu, že územní rozhodnutí i stavební povolení nerespektovaly územní plán obce, vyhlášku obce č. 3/1995, a k tomu, že stavba jako celek nebyla v souladu s územním plánem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že právě shrnuté námitky mají bezprostřední vztah ke skutečnému provedení stavby, přičemž bez bližšího odůvodnění krajského soudu, které však nebylo podáno, není zřejmé, proč by k vypořádání jakékoli z nich byla třeba dokumentace týkající se původního stavebního povolení, kterou krajský soud neobdržel.

[22] Pro úplnost je vhodné poznamenat, že v části A) bodu 2) žaloby je rovněž zmíněno, že změna umístění objektu D 204 nebyla nikdy veřejně projednána ve stavebním řízení,

jak dle žalobce správní orgán nesprávně uvedl v původním stavebním povolení ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému stavebnímu povolení, nikoli původní stavební povolení ze dne 16. 3. 2000. Výhrady proti původnímu stavebnímu povolení byly pro řízení před krajským soudem irelevantní, což vede k tomu, že ve vztahu k výhradám proti původnímu stavebnímu povolení nebylo třeba, aby krajský soud měl grafickou dokumentaci vztahující se k tomuto původnímu stavebnímu povolení.

[23] Dále žalobce v části A) bodu 3) uplatnil námitku, že nebylo zpracováno posouzení vlivů stavby na životní prostředí. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že pro situace, kdy hodnocení vlivů na životní prostředí bylo zpracováno pro stavbu jako celek, zákon č. 100/2001 Sb. v příloze č. 1 v kategorii I nepředepisuje posouzení vlivů na životní prostředí. Žalovaný pak prostřednictvím odkazu na odůvodnění rozhodnutí Obecního úřadu Dobrá ze dne 8. 4. 2005, č. j. SÚ 169/2005-330/Ko, poukazoval na to, že žalobce se seznámil v dubnu 2005 se stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 6. 1994 o hodnocení vlivů na životní prostředí dle § 11 zákona č. 244/1992 Sb., které se týkalo stavby silnice I/48 Frýdek-Místek – Dobrá. Nejvyšší správní soud konstatuje, že poukazoval-li žalovaný na stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 6. 1994, které bylo vydáno více než pět let před vydáním stavebního povolení ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko, opět není bez bližšího odůvodnění krajského soudu, které však nelze v napadeném rozsudku nalézt, patrné, proč by k vypořádání žalobní námitky v části A) bodu 3) žaloby byla třeba grafická dokumentace ke stavebnímu povolení ze dne 16. 3. 2000.

[24] Dle námitky v části A) bodu 9) žaloby vyvlastněním pro stavbu realizovanou v rozporu s územním plánem bylo nezákonně zasaženo do práv účastníka řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že u této námitky je třeba zhodnotit, zda v řízení o dodatečném povolení stavby či v řízení před soudem, které na ně navazuje, je možno zabývat se dopady vyvlastnění, a pokud ano, jak se námitka dotýká otázky souladu umístění stavby s územním plánem. Bez bližšího odůvodnění ze strany krajského soudu není seznatelné, proč by k vypořádání této námitky bylo třeba dokumentace, kterou žalovaný nezaslal.

[25] V části B) žaloby žalobce uplatnil námitky do řízení před správním orgánem (šlo o námitku nevyrozumění o místním šetření, námitku nedostatečné lhůty k vyjádření k podkladům, námitku postupu v rozporu se zásadou rovnosti ve vztahu ke stanovování lhůt a námitku porušení nestranného a objektivního rozhodnutí ve věci, kterou žalobce dovozoval z existence průtahů v řízení). I u námitek v části B) žaloby není na první pohled patrné, proč by si krajský soud nevystačil s podklady, které dokumentují průběh řízení o dodatečném stavebním povolení.

[26] Nejvyšší správní soud na tomto místě může shrnout, že v napadeném rozsudku krajský soud blíže nekonkretizoval, které ze žalobních námitek nebylo možno projednat z důvodu nedodání grafické dokumentace vztahující se k původnímu stavebnímu povolení. Blíže též neodůvodnil, jakým způsobem mu nedodání grafické dokumentace bránilo v projednání žaloby, a to s ohledem na charakter námitek a skutečnost, že zbudování stavby v rozporu s původním stavebním povolením nebylo v řízení o žalobě činěno sporným.

[27] V následujícím řízení proto krajský soud buď žalobu projedná bez ohledu na to, zda mu správní orgány dodají či nedodají grafickou dokumentaci vztahující se k původnímu stavebnímu povolení ze dne 16. 3. 2000, č. j. SÚ 72a/00-330/Ko, nebo specifikuje, kterou žalobní námitku, resp. které žalobní námitky nelze vypořádat bez této dokumentace, přičemž bude třeba blíže odůvodnit, proč tuto námitku, resp. tyto námitky není možno bez uvedené dokumentace vypořádat. Hodnocení Nejvyššího správního soudu uvedené v bodech [21] až [25] shora není pro takový případ pro krajský soud limitující, jelikož bylo činěno pouze z hlediska, zda formulace některé z námitek *na první pohled* bez nutnosti bližšího odůvodnění odůvodňuje závěr, že její vypořádání není možné bez nedodané dokumentace. Uvedené nevylučuje, aby krajský soud takové bližší odůvodnění doplnil, pokud nepřehodnotí svůj původní závěr a žalobu bude hodnotit bez ohledu na to, zda žalovaný dodá či nedodá grafickou dokumentaci k původnímu stavebnímu povolení.

[28] Jakkoli Nejvyšší správní soud dal žalovanému coby stěžovateli za pravdu s jeho kasační stížností, považuje za vhodné vyjádřit údiv nad jeho postupem, kdy v řízení před krajským soudem zcela rezignoval na jakoukoli reakci na druhou výzvu, jíž se krajský soud domáhal grafické dokumentace stavby, jak byla povolena původním (řádným) stavebním povolením. V případě, že žalovaný zastával již v okamžiku obdržení výzvy názor, že požadovaná dokumentace není pro zhodnocení věci podstatná, mohl takové stanovisko krajskému soudu objasnit v průvodním dopise připojeném k zásilce s požadovanou dokumentací, čímž by mohl předejít vedení nynějšího řízení o kasační stížnosti. Vhodné bylo výzvě krajského soudu vyhovět, i když o ní třeba subjektivně měl žalovaný pochybnosti. Zaslání spisu Nejvyšší správní soud obecně nepovažuje za nepřiměřeně zatěžující pro správní orgány, žalovaný ostatně ani nenaznačoval, že by v daném ohledu existovaly nějaké překážky. Uvedené však nic nemění na tom, že kasační stížnost je důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti, kterou podal žalobce, zastavil z důvodu jejího zpětvzetí. Kasační stížnost žalovaného však shledal důvodnou a napadený rozsudek proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Současně v novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o nákladech řízení před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu